

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis Universa, Complectens Omnia Morum Præcepta, Et Principia Decisionis Omnium Conscientiæ Casuum, Suis Quæque Momentis Stabilita

Ad usum Parochorum, & Confessariorum

Continens Tractatus De Virtutibus Moralibus, De Justitia Et Jure Et De
Contractibus

Antoine, Paul-Gabriel

Ingolstadii, MDCCXXXIII.

VD18 90392159

Q. 17. Quænam excusant à restitutione famæ?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40993

jura, item in onera, ac debita realia defuncti succedit.

Q. 17. *Quenam excusant à restitutione famæ?*

Resp. Excusat 1. condonatio valida talis restitutionis facta ab eo, cuius infamia non redundat in alios: nam cum talis sit Dominus suæ famæ, potest eius restitutionem, sicut aliorum bonorum externorum validè condonare. Illicitè tamen condonaret, si eius fama necessaria esset ad ædificationem proximi, vel ad tollendum scandalum, tunc enim peccaret contra charitatem; in tribus autem casibus non potest validè condonari restitutio famæ.

1. Si infamia tua redundet in alios, qui inde maneat infamati, vel suspecti; quia non potest de aliorum fama disponere, & cedere Jus, quod habent, ne infamia eis inferatur, & ut illata tollatur, talis est infamia Religiosi, quæ redundat in suum ordinem, &c. 2. Si fama tua necessaria sit ad rectam muneris tui administrationem, nisi officium deponas, vel aliter famam tuam apud alios recuperes: nam subditi habent Jus, ut munus tuum erga illos rectè, ac utiliter exerceas, ideòque ut tollatur impedimentum ortum ex tua infamia. 3. Si ex tua infamia secuturum est damnum alicui tertio; nam infamator tenetur ex Justitia impedire illud damnum, cum ei causam iniuste dederit, ac proinde tenetur tollere infamiam tuam, ex qua

qua obventurum est, nisi tamen aliter amoveatur.

2. Excusat, si fama sit aliunde recuperata, puta per sententiam judicis, vel per rei evidentiam, vel per testes, aut aliter: quia jam sublatum est totum damnum illatum: ergo nihil manet resarciendum; perinde ac si equum tibi surreptum casu recepisses; potest tamen infamator condemnari per judicem ad aliquam satisfactionem etiam pecuniariam in poenam criminis. Sed si non accusetur apud judicem, tenetur tantum ad satisfaciendum per signa doloris, petitionem veniæ, vel honorem aliquem secundum conditionem personarum ob incedorem illatum, & infamiam, quam passus est læsus, donec sublata fuerit, si putetur talem satisfactionem velle: damna autem in aliis bonis ex infamia secuta, compensari semper debent.

3. Si restitutio sit impossibilis, nam nemo tenetur ad impossibile ex reg. jur. in 6.

4. Si revera nulla fuit infamia ex detractio-
ne secuta, ut si audientes jam antea sciebant, quod narrasti, vel illud non crediderunt: quia tunc nullum damnum secutum est, ergo nullum est resarciendum. Si tamen tua narratione infamia proximi notabiliter aucta est, aut si auditores inducti sunt ad judicandum malum de proximo quod antea tantum suspicabantur, teneris ad restitutionem, quia tunc fuisti causa iniusta talis incrementi, seu damni.

5. Si restitutio fieri nequeat sine periculo vitæ infamatoris, quæ iudicio prudentum præstet famæ infamati: quia non est obligatio restituendi cum longè maiori damno, spectatis omnibus: nec tunc læsus est rationabiliter invitus. Si tamen ex tua calumnia impendeat infamato, aut aliis damnum grave in spiritualibus, vel periculum vitæ, aut grave scandalum, aut grande malum publicum, teneris cum periculo vitæ famam restituere: nam ista damna æquivalent, aut etiam præstant damno vitæ infamatoris. Idem dic, si jactura famæ, vel aliorum bonorum tanti, vel ferè tanti ex circumstantiis æstimetur, quanti jactura vitæ tuæ: nam quisque tenetur damnum à se illatum restituere etiam cum æquali, vel paulò maiore detrimento suo. A fortiori fieri potest, ut quis famam restituere teneatur cum jactura bonorum omnium.

6. Juxtà multos non teneris restituere, si crimen verum occultum quod aliis narraſti, fiat aliâ viâ justâ publicum publicitate, qua infamatus amiserit Jus ad famam.

7. Si infamia penitus abierit in oblivionem, nec periculum sit ne reviviscat: quia tunc infamia jam est abolita, ac proinde damnum sublatum. Sed si reviviscat postea, erit tunc obligatio restituendi. Si autem periculum sit ne aliquando infamia reviviscat, (ut facillè fieri potest, nam homines data occasione facillè recordantur, quæ obliti erant) debet detractor

etor satisfacere pro illo periculo, honorando, laudando infamatum, imò & dicta revocando, si crimen sit falsum.

Q. 18. *An in restitutione fama potest fieri compensatio?*

Resp. I. Est mortale contra Justitiam falsum crimen, sive in judicio sive extra illud imponere etiam calumniatori ad suam Justitiam, vel famam tuendam. *Est communis teste De Lugo. Quia 1. est medium intrinsecè malum, & prohibita hac lege, non falsum testimonium dices. Matt. 19. estque mendacium perniciosum, ac iniustum in re gravi: nam quisque habet Jus, ne ei ob ullam causam falsum crimen affingatur. Hinc Conc. Arelat. 1um & 2um & Marticon. 1um. Et alia concilia jubent excommunicari generaliter eos, qui falsum crimen obijciunt aliis. 2. Innoc. XI. damnavit has propos. 31. Quidni non nisi veniale sit detrahentis auctoritatem magnam sibi noxiam falso crimine elidere? 44. Probabile est non peccare mortaliter, qui imponit falsum crimen alicui, ut suam Justitiam & honorem defendat: & si hoc non sit probabile vix ulla erit opinio probabilis in Theologia.*

Resp. II. Non licet infamantem infamare, narrato etiam vero crimine præcisè ad compensandam infamiam illatam. *Est communis. quia non licet privata auctoritate malum pro malo reddere, & vindictam exercere. Non*